

УДК 336.71:368.03

Сисоєва Лариса Юріївна,
аспірантка ДВНЗ “Українська Академія банківської справи
Національного банку України”

НАПРЯМКИ ВЗАЄМОДІЇ СТРАХОВИХ КОМПАНІЙ З БАНКІВСЬКИМИ УСТАНОВАМИ НА ІННОВАЦІЙНОМУ РИНКУ

Економічне зростання України та подальші структурні реформи залежать від динаміки розвитку інвестиційних процесів. Для активізації розвитку вітчизняного інвестиційного ринку необхідна злагоджена взаємодія між усіма його посередниками, основними завданнями яких є налагодження ефективної взаємодії між покупцями та продавцями інвестиційних ресурсів, акумуляція вільних коштів та трансформація їх у продуктивний капітал, що має інвестиційну спрямованість.

Найбільшу роль в інвестиційному посередницькому процесі України відіграють банківські установи, але в той же час, останніми роками відбувається стрімке зростання кількості інвесторів небанківського типу, провідне місце серед яких займають страхові компанії [1, с.128]. Конкуруючи з приводу залучення інвестиційних процесів, банки і страхові компанії взаємодіють між собою, що забезпечує більш ефективне використання інвестиційних ресурсів.

Страхові компанії мають право інвестувати тимчасові вільні грошові кошти, в першу чергу, в фінансовий сектор економіки. Провідні позиції серед дозволених активів українських страховиків займають:

- акції, облігації, іпотечні сертифікати;
- права вимоги до перестраховиків;
- грошові кошти на розрахункових рахунках банків;
- банківські депозити.

Найтісніша взаємодія страхових компаній та комерційних банків спостерігається в сфері банківського кредитування. Банки, розуміючи, що ризики потрібно розділяти, залучають до співробітництва страхові компанії (як

правило, в арсеналі одного комерційного банку знаходиться декілька страховиків).

Страхові компанії вважають саме банківське страхування найбільшим каналом акумуляції грошових коштів. В той же час, для того, щоб страхова компанія мала право працювати з клієнтами комерційних банків, вона має пройти декілька етапів. Спочатку страхова компанія повинна здійснити комплекс заходів, спрямований на те, щоб бути відповідним чином представленою на ринку; потім - пройти відповідні процедури риск-менеджменту; і тільки після цього вона отримує шанс бути акредитованою компанією. На основі договору між страховою компанією і банківською установою сплачуються комісійні платежі банку, який виступає своєрідним агентом по продажу страхових продуктів.

Сьогодні українські страхові компанії надають обмежений обсяг страхових послуг порівняно з західними установами. Наприклад, тільки деякі страховики займаються страхуванням життя, оскільки саме цей вид страхування передбачає залучення довгострокових інвестиційних ресурсів. Тому деякі банки і страхові компанії взаємодіють в цьому напрямку. Банківські установи надають кредити на 5-8 років, а страхові компанії страхують ризики клієнтів на більш тривалий час [2, с. 586]. Банки зацікавлені в такому співробітництві, коли страховики не тільки покривають частину ризиків при кредитуванні, а й розміщують вільні грошові кошти на розрахункових рахунках та депозитах.

Іноді страхові компанії користуються послугами банківських установ при придбанні акцій, облігацій тощо. Але із-за низької ліквідності цінних паперів та нестабільності розвитку фондового ринку, страхові компанії змушені використовувати банківські установи як інструменти збереження своїх грошових ресурсів.

Незважаючи на те, що обсяг страхового ринку України із року в рік зростає, залучені грошові ресурси українських страхових компаній мають накопичувальний характер і осідають, в основному, на банківських рахунках. З

метою подальшої взаємодії банківських та страхових установ в інвестиційному просторі доцільним слід визнати більш тісною організацію проникнення страхових компаній в банківські групи. Нинішній формат відносин між двома зазначеними установами не забезпечує інвестиційної складової вітчизняної економіки, тому сучасний страховий ринок має бути переформатований таким чином, щоб страхові резерви та банківські ресурси стали потужним джерелом довгострокових інвестицій, які сприятимуть структурним змінам в економіці держави.

Література

1. Ватаманюк З. Г. Розвиток інституційного інвестування / З. Г. Ватаманюк, Т. М. Кушнір // Фінанси України. – 2007. - № 3. – С. 124-131.
2. Пересада А. А. Фінансові інвестиції: підручник / А. А. Пересада, Ю. М. Коваленко. – К. : КНЕУ, 2006. – 728 с.